

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 102/2019
18.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ..., кога заступа као пуномоћник Мила М. Трифуновић, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 156/19 од 08.07.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 18.10.2019. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 156/19 од 08.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 24.07.2019. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 156/19 од 08.07.2019. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 2У 2597/17. Предлагач сматра да из навода образложења оспореног решења произлази да му је повређено право на суђење у разумном року у предмету Управног суда 2У 2597/17, јер у периоду од 29 месеци није одлучено о његовој тужби, а суд је предузео само једну радњу у поступку. Предлаже да Врховни касациони суд преиначи ожалбено решење тако што ће утврдити да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и обавезати Републику Србију да предлагачу надокнади трошкове на име састава приговора и жалбе од стране адвоката у опредељеним новчаним износима.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 2У 2597/17 и Р4 у 156/19 утврђене су следеће чињенице: да је предлагач, у својству тужиоца, поднео дана 22.02.2017. године Управном суду тужбу против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција фонда, ради поништаја решења од 06.01.2017. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца, овде предлагача, изјављена против првостепеног решења од 17.10.2016. године; да је наведено првостепено привремено решење донето по захтеву предлагача од 02.08.2016. године, а њиме је предлагачу утврђено право на старосну пензију почев од 01.08.2016. године у месечном износу од 90.964,40 динара; да је 06.03.2017. године суд наложио туженом органу да достави списе предмета и одговор на тужбу, што је тужени орган учинио 27.03.2017. године; да је пресудом Управног суда од 06.09.2019. године тужба предлагача одбијена.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја које су од значаја за доношење одлуке, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио судија Управног суда када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда 2У 597/17. Наиме, о захтеву предлагача за остваривање права на старосну пензију одлучено је у року од два месеца, а у управном спору је требало оценити законитост другостепеног привременог решења о утврђивању права на пензију само у погледу њене висине од 90.964,40 динара, па се не ради о предмету који захтева нарочиту хитност у поступању. Према правном ставу израженом у пресуди Европског суда за људска права *Preto i dr. protiv Italije* (став 36. пресуде од 08.12.1983. године, број представке 7984/87), кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено. У овом конкретном случају, поступак одлучивања о захтеву предлагача за остваривање права на старосну пензију трајао је мање од три године и за то време је предлагачу исплаћивана старосна пензија, а кашњење се односи на трајање управног спора у коме је предлагач оспоравао начин на који је утврђена висина пензије.

Врховни касациони суд истиче да приговор ради убрзања поступка, као једно од средстава којима се штити право на суђење у разумном року, има првенствено

превентивно дејство јер служи убрзању поступка, а затим и компензаторно дејство. Међутим, предлагач ни у приговору нити у жалби није захтевао предузимање процесних радњи којима би био делотворно убрзан поступак у управном спору, већ је тражио само утврђење повреде права на суђење у разумном року и накнаду трошкова поступка чиме се искључиво остварује компензаторно дејство приговора и жалбе, а што није њихов једини и основни циљ. У међувремену, Управни суд је у предмету 2У 2597/17 донео одлуку о тужби из чега произлази да је приговор остварио своју основну сврху – убрзања судског поступка и његовог правноснажног окончања.

Због свег изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић,с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић